

ΣΤΟΙΧΕΙΑ
ΤΗΣ
ΛΟΓΙΚΗΣ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Τοῦ προτέρημα, ὃπερ ἔχει ὁ αὐτόρωπος ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλα ζῶα, συνίσταται προπύγματος εἰς τὸν χῆσιν τὸν λόγυ (1), ἵτοι τῆς δώματος ἐκείνης, οὐδὲ μέσχ τῆς ὅποιας αὐτὸς μόνος ἴμπορεῖ νὰ αναβαίνῃ διπὸ τὰ μερικὰ πράγματα εἰς τὰ καθόλα, διπὸ τὰ απλᾶ εἰς τὰ σωθετα, διπὸ τὰ συγκεκεμμάτα εἰς τὰ αφηρημάτα, διπὸ τὰ αἰδητὰ εἰς τὰ νοητά· καὶ, οὕτω βάλλωνται τὰ πράγματα πρὸς ἄλληλα, νὰ προσδιορίζη τὰς αὐτοφοράς των, νὰ ανακαλύπτῃ τὰς ἀρχάς των, καὶ νὰ δημιουρῇ τὰς συνεπείας· νὰ αἰνιάνη μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ νὰ τελειοποιῇ τὰς γνώσεις ταῦ (2), καὶ νὰ δημιουρῇ εἰς αὐτὰς τὰς διαφόρες βαθμὺς τῆς πιθανότητος, καὶ βεβαιότητος, καὶ νὰ δημιουρῇ διφύως τὸ ἀλιθεῖς ἀπὸ τὸ φανταστικό.

Τόπο τὸ σχέσιον δῶρον, μὲ τὸ ὅποιον τὸν ἐτίμιστον ὁ Διμιτργὸς τῆς φύσεως, πρέπει νὰ τὸ τιμῷ περιαστό-

(1) Διαφόρες δεισμάτες τοῦ λόγου απέδωκαν οἱ φιλοσοφοῦντες, τὰς ὅποιας ἴμπορεῖ τινας νὰ τὰς ἴδῃ εἰς τὴν Μεταφυσικὴν τὸν Σπορχεύαν (Βιβλ. Γ'. Μέρ. Α'. Κεφ. Α'). Οὗτος, ὃπερ απέδωκαν μήμεις ἐμπαῦθα εἶναι ὁ πλέον ἐκπεπληρώματος, καὶ φαίνεται ὅτι τὰς πειλαχιβαίνει ὅλας.

(2) Εἰς πάντα τὰ τελειοποίησιν τῆς γνώσεων θέτει προπύγματα ὁ Ρ' γαρ τὰ μεταξὺ αὐτόρωπων καὶ ἀλόγων ζώων διαφορά.

εισότερον δόπο κάθε ἄλλο, καὶ τὰ κατόβαττα μεγάλωτά τών αὐτών αποδίδου; δῆλον γὰρ οὐδέρη τὸ μεταχειρίζεται καλῶς. Μᾶλλον τὶ καθὼς τὸ λογικὸν διατέλλει τὸν αὐθαρπον δόπο τὰ ἄλογα ζῷα, ἔτζε οὐ καλλιτέρα τῇ σύστοχωτέρα χρῆσις τῆς ιδίας διακείνει αὐθαρπον δόπο αὐθαρπον, καὶ διπλεῖχνε τὸν εἴς τοι προτιμότερον δόπο τὸν ἄλλον.

Διὸ τὸ λειπόν τοῦ λογικοῦ, τοῦτο εἶναι οὐ τέχνη ἐκείνη, ὅπερ μᾶς διδάσκει νὰ κάμιωμεν ὄρθων χρῆσιν τῆς λογικῆς, εἰς τὴν πλέον αὐλαγκωτέρα δόπο ὅλας, καὶ πρέπει νὰ τῶν αποδάζωμεν μὲν μεγαλωτάτων φροντίδα καὶ βητούμελειαν. Μεγαλώταται αὐλαμφιβόλως εἶναι αἱ αφέλειαι, ὅπερ οὐπορεῖ τὰ προέλθεντα δόπο κάθε ἄλλων ὄποιανδήποτε τέχνη, οὐ διπτήμελαι, οὐδὲν ηγετέπει ὅλας νὰ τὰς καλλιεργεύμενοι ποίαν αποδέσποτον, καὶ ποίαν ὀλιγώτερον. Δοὺ εἶναι ὅμως κάμιμία ἄλλη τὸσον ὠφέλιμος καὶ τὸσον αὐλαγκαία, οὗτον εἶναι οὐ λογική· δῆλον τὶ οὐπορεῖ τινὰς νὰ υπερῆγε πολλὰς ἄλλας, οὐδὲν νὰ εἶναι μὲν ὅλον τὸν δόκιμος εἰς τὰς λοιπάς· χωρὶς ὅμως τῷν ὄρθων χρῆσιν τῆς λογικῆς, δοὺ οὐπορεῖ νὰ διδοκιμήσῃ εἰς τίποτες· καὶ ἐκεῖνοι οἱ ίδιοι, ὅπερ θέλεν νὰ ἀχολιθέσῃ εἰς ἄλλας τέχνας, οὐ διπτήμελας, δόπο αὐτῶν πάντοτε πρέπει νὰ κάμιν αρχαί· ἐπειδὴ χωρὶς τὴν τέχνην τῆς συλλογίζεσθαι, δοὺ εἰλιτίζεται ποτὲ διπλοσίας εἰς τὰς λοιπάς (1).

Εἶναι ἀληθινὸν, ὅτι πολλοὶ αὐθαρποι καὶ χωρὶς τῶν αποδέλων τῆς Βιβλίων, φθάμεν νὰ συλλογίζωνται ὄρθως εἰς πολλὰ πράγματα, καὶ νὰ διπλητίσουν τῶν καλεμμένων φυσικῶν λογικῶν (2), ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δοὺ μυνᾶ-

(1) Ορθῶς ἄρα οὐ λογικὴ ὠιομάδη κλειδὶ τῆς διπτήμελης, ὡς αὐτὸς αὐτὴ εἶναι ἐκείνη, ὅπερ αἰοίγει τὴν εἰσόδου εἰς αὐτὰς, καὶ χωρὶς αὐτῶν δοὺ οὐπορεῖ τινὰς νὰ εἰχωρίσῃ εἰς κάμιμα.

(2) Η φυσικὴ λογικὴ ἰσοδιωματίη μὲν ἐκεῖνη, ὅπερ κατόπερ λέγεται καλὴ ἀιδησίς, *buon senso*.

φύεται μάζι μας, διὸ ἀποκτᾶται, ἀλλὰ μὲ πολλαῖς
ἀπεδείχθη σκέψιν ἐπαίω εἰς κοίσεις καὶ δρανοίμαται τό-
τον ἐδικάμας, ὅσον καὶ ξενία, καὶ δέ μεσος μακρὰς πεί-
ρας, καὶ ως ἕπει τὸ πλεῖστον μὲν πολλὰ καὶ συχνὰ σφάλ-
ματα· εἰς δέ πον διπλῶς μετεξύ τῆς φυσικῆς Λογικῆς,
καὶ ἐκείνης, διπλῶς ὀνομάζομεν τεχνητὸν, αἱ πρώται καὶ κυ-
ριώτεραι φύφοραι εἰναι, ὅτι οὐ φυσικὴ πρώτην μὲν εἴ-
ναι δύσκολωτέρα εἰς τὸ νὰ δοκιμάσῃ· ἐπειδὴ καθ' ἔ-
νας αὐτοχάζεται τὰ τέλη δημιουργίσῃ, γάρ τις εἰπεῖν,
μόνος αἴφει αὐτῷ, χωεὶς βούθειαν ἄλλων, καὶ μὲ μό-
να τὴν ἐδικήν τε σκέψιν καὶ πεῖραν. Δεύτερον δὲ εἶναι
τοινωτέρα καὶ ὀλιγώτερον ἐκτεπαύμενόν· ἐπειδὴ εἶναι πολ-
λὰ δύσκολον σύνας μόνος, μὲ μόνην τέλη ἐδικήν τε γρῆ-
σιν νὰ φεύγει εἰς τὸ νὰ αὐταλύψῃ ὅλες ἐκείνες τὰς
καρδίας, τὰς δημοεῖδας, διπλῶς αὐταλύφεισαν ἔως τώρα
διπλὸν τόσας αὐθρώπων, οἱ δόποιοι κατεγίνηκαν τόσας
αἰῶνας εἰς αὐτῶν τέλη σχέτασιν. Τείτον εἶναι ὀλιγώ-
τερον ἀσφαλής· ἐπειδὴ εἰς τὸ δημοεῖδαν εἶναι τόσοι
κίνδυνοι τὰς νὰ πλαυπάσῃ τινάς, καὶ νὰ συγχίσῃ τέλος
ἄλληθειαν μὲ τὸ φεῦδος, τὸ δὲ μὲ τὸ δοκεῖν, διπλῶς εἴ-
ναι πολλὰ πονάκια νὰ μένων περιστρέψῃ (σκοντάψῃ),
ἢ νὰ μένων διπλωμάτης τῆς δύσείας, ὅποιος δημ-
βαίνει αὐτῶν τέλη ὁδὸν μόνος, χωεὶς διηγὸν δηπτί-
δειον (ι).

Τὰ συχνὰ σφάλματα ἐκείνων, οἱ δόποιοι ιδέλι-
ταν νὰ δύχαεισιν εἰς μόνην τέλη φυσικήν Λογι-
κήν, ὁ δέσιν εἰς μόνην τέλη ἐδικήν τες σκέψιν καὶ πεῖ-
ραν, ἐπειδηποταν χωεὶς ἀμφιβολίαν μεγάλες φρον-
μωτέρες καὶ εἰδημονετέρες εἰς τὸ νὰ παχίσουν καὶ αὐτ-

ξεν

(ι) Δεῦ εἶται (λέγει ὁ Συγχειρόδης τῆς τέχνης τῆς καὶν, Ο-
μίλ. Α'.) ἄλλο κάτιον πράγματι πρετιμότερον διπλὸν τέλον καλλί-
ατησον, καὶ τέλος δύσματα τέλος εἰς τὸ νὰ ημπορῇ τινάς νὰ κεί-
τη ὡς τῆς ἀληθεῖας καὶ φαλαῖς· ὅμως εἶται πράγματα παράδεξον νὰ
βλέπωμεν πόσον αποκίνα εἶται αὐτὴ η ἀρετή.

ἔχει τὰς κανόνας τὸν ὄρθως διανοεῖθαι εἰς κάποια Κεφάλαια, νὰ διορίσῃ τὰς ἀρχάς της, καὶ νὰ συστήσῃ αὐτὸν, ὃποῦ ὀνομάζεται Λογικὴ τεχνιτή.

Δύο πράγματα ἔχει σκοπὸν αὗτη τὸ σᾶνα εἶναι νὰ διδάξῃ τὸν βρόπον τὴν σέμετάζειν καὶ γινώσκειν τὰς ἀλήθειαν· καὶ τὸ ἄλλο νὰ διδάξῃ τὸν βρόπον τὸ περιβάλλειν καὶ διποδεικνύειν εἰς ἄλλας τὰς ἀλήθειας.

Τὸ περῶτον ὀνομάζεται δότο τὰς παλαιάς Αἰγαλούτικὴ, δότο τὰ αὐταλύειν, εἴτ' ἐν λύσιν, καὶ κοινότερον εἰπεῖν ξετιλύγειν· ἐπειδὴ τῷντι οὐδὲν ἀλήθεια τῇδε πράγματων δοὺς αὐτακαλύπτεται ἄλλως, εἰμὶ ξεδιπλόνωντας ἐκεῖνο, ὅποῦ τὰς τιλύγει καὶ τὰς σκεπάζει.

Τὸ δεύτερον ὀνομάζετο Διαλεκτικὴ, δότο τὸ διαλέγεσθαι, εἴτ' ἐν συμμιλεῖν· ἐπειδὴ τῷντι οὐδὲν συμμιλία εἶναι κυρίως τὸ μέσον, διὸ τὸ σχῆματα καὶ διποδείχνεται εἰς ἄλλας οὐδὲν ἀλήθεια.

Τὸ ὀφελιμώτερον, καὶ καθολικῶς αὐταγκαμότερον ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο μέρη εἶναι αὐταμφιβόλως τὸ περῶτον· ἐπειδὴ καθ' αὑτὰς πρέπει νὰ διποδυμῇ δῆλον νὰ ἴξεται τὰ γνωστά καλὰ τὰς ἀλήθειας, καὶ εἰς αὐτοτάτους περισσάσεις ἔχομεν χρεῖαν νὰ αὐτακαλύπτωμεν τὰς ἀλήθειας δῆλο λόγος μας, περὶ δῆλο νὰ τὰς διποδείχωμεν εἰς ἄλλας. Χωρὶς τότο, δοὺς οὐ μπορεῖ νὰ περιβάλῃ ὄρθως τὰς ἀλήθειας εἰς ἄλλας ἐκεῖνος, ὅποῦ δοὺς ἴξεται περιπτέρα νὰ τὰς αὐτακαλύψῃ δῆλο λόγος τα.

Μόλις τότο οἱ παλαιοὶ λογικόδομοι, καὶ μάλιστα οἱ Σχολαστικοὶ εἰς τὸ δεύτερον χεδὸν μόνον κατέβαλον τὰς περιπτώσεις απεδίλια καὶ διπομέλειαν. Αλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν, αὐτὶ νὰ δεῖξῃ τὰς διποδείχειαν οδὸν τὸ διποδεικνύειν τὰς ἀλήθειας, οὐ μπορεῖμεν νὰ εἰπώμενοι αὐτοὶ ἐδίδαξαν τὸ νὰ τὰς συγχέειν καὶ νὰ τὰς σκοτίζειν περιπτώσειν· ἐπειδὴ κυριομέροι δότο τὸν ἀμεῖβον εὑρώτα τῇδε φιλονεκτιῶν, εἰδειχναν τὰς μεγάλιας τὰς αἰξιότητας εἰς τὰς τέχνας τὰς ἐείζειν· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰς τὰς τέχνας εἰπεφόρτιζον μὲ τόσας κανόνας, καὶ μὲ τόσας πυγμᾶς καὶ λεπτολόγιας διδασκαλίας, καὶ τόσας βαρβάρας

ρας καὶ σύμμαχος ὅρες, ὅπερ τὸν τέχνην, οὐδὲ ποία καὶ οὐδὲ αὐτὴν εἶναι τόσον δίδυκην, ὅσον ὀφέλιμος, ὅπόταν πραγματοῦται καθὼς πρέπει, τὴν κατεῖνον τὴν πλεον ἀσάφη, αὐτῷ καὶ ἀπό.

Αὐτὰς τὰς ἐλαττώματα, ὅπερ ἔκαμναν ἀπέλη καὶ ἐλλειπῆ τὴν Λογικήν τῷ παλαιῶν, ἐπάρχοντα μεταφόρες ἕροπτος μᾶλλον διορθώσεις οἱ νεώτεροι. ἐπειδὴ ὅμως δοὺς οὐδέλησαν καὶ αὐτοὶ νὰ διατείληνται βιβῶς, καὶ νὰ ξεχωρίσουν τὸ αἰαλυτικὸν μέρος διπὸ τὸ διαλεκτικὸν, φαίνεται ὅτι ἀφισταν ἀκόμη πολλὰ ἀσάφειαν καὶ σύγχυσιν. τὴν ὄποιαν Θέλομέν μεταδάσει οἵμεῖς νὰ τὴν συκόσωμα, ὅσον εἶναι διωκτὸν, εἰς τὴν παράστασιν δημότον πραγματείαν.

Θέλομέν διαιρέσει λοιπὸν τὴν Λογικήν εἰς δύο μέρη, τῷ διποίων τὸ σῦνα θέλει στρέφεται πᾶλι τὸν ἕροπον τὸ ζητεῖν καὶ γνώσκειν τὴν ἀλήθειαν. καὶ τὸ πᾶλι πᾶλι τὸν ἕροπον τὸ προβάλλειν καὶ διποδεικνύειν εἰς ἄλλας τὴν κατ' ἐκεῖνον διέρεθεῖσαν ἀλήθειαν.

Εἰς τὸ πρῶτον Μέρος Θέλομέν ἀρχίσει πρῶτον ἀπὸ μίαν συώπομον ἐκθέσιν τῷ διωάμεων καὶ συνεργειῶν τῆς Φυχῆς, αἱ διποίαι εἶναι τὰ ὄργανα, ὅπερ πρέπει νὰ μεταχειρεύῃ τινας εἰς τὴν ἔρδυναν τῆς ἀληθείας.

Β'. Θέλομέν δεῖξει τίνι ἕροψῳ η Φυχῇ, διὰ μέσου τῷ διωάμεων καὶ συνεργειῶν της, φθάνει εἰς δημότον τῷ διαφόρῳ συνοίων καὶ ιδεῶν, ὅπερ εἶναι η βάσις καὶ τὰ σοιχεῖα, ψηφιστεῖν, τῷ γνώσεών της. καὶ Θέλομέν βάλῃ πρὸ οφθαλμῶν ἐκεῖνο, ὅπερ διατείλει τὰς εἰρητήλας συνοίας καὶ ιδέας τόσον ὡς πρὸς τὴν φύσιν των, ὅσον ὡς πρὸς τὸν ἕροπον, καθ' ὃν η Φυχὴ τὰς μανθανεῖ, καὶ ὡς πρὸς τὰ αὐτικείμενα, εἰς τὰ διποῖα αὐτοφέρονται.

Γ'. Εἴπειδὴ ἐκ τῆς συγκείσεως πρὸς ἄλλήλας τῷ συνοίων καὶ ιδεῶν προκύπτεν αἱ γνώσεις, μεταβαύλων πας λοιπὸν εἰς αὐτὰς, Θέλομέν δεῖξει αἱ ποῖα εἶναι τὰ αὐτικείμενα, πᾶλι τὰ διποῖα αὐτὰ ὅλαις στρέφονται. β'. ποῖα τὰ διαφόρα εἴδη των, ποῖοι οἱ διαφοροί

βαθμοὶ τῆς πιθανότητος, ἢ βεβαιότητος, ὅπερ ἐμπορεῖ νὰ εἴχῃ κάθε μία, κὐ ποῖοι σὶ αὐτοφαλεῖς κανόνες ἔκείνυ, ὅπερ ὀγομάζεται κευπέλου τῆς ἀληθείας, ταῦτης τῇ τὰ ἕξδέρη νὰ δικαιείνη εἰς κάθε μίαν τὸ βέβαιον δότο τὸ αἴβεβαιον, κὐ τὸ ἀληθὲς δότο τὸ φαντασές.

Δ'. Εἶπειν τὰς γνώσεις ἐν θύει μὲ δύω μέσα τὰς διποτέμβη, ἵτοι διλαδή μὲ τὰς οἰκείας ἐδικάσμας παραπορίσεις καὶ σκέψεις, ἢ μὲ διδασκαλίαν ἑτέρων, θέλει εἶναι αὐτογκαῖον νὰ ἴδεται τί ἔργον φέρεται τὰ μεταχειρειδήμην διὰ νὰ διποτίσωμεν αὐτὸν ἀφ' ἑαυτῶν μας, ἵτοι διὰ τὸ οἰκείων σκέψεών μας, γνώσεις ἀκοιβεῖς καὶ βεβαιάς. Τὸ ὄποιον τότο θέλει μᾶς δώσει αὔφορμεων νὰ ὀμιλήσωμεν δηπολαίως φθέλητον θυμικῶν καὶ βασιμῶν ἀρχῶν τοῦ Φερόρων τεχνῶν καὶ δημιουρῶν, ὅπερ ποικιλοβόπως εἰς διάφορα αὐτικέμβη τὸ γνώσεών μας καταγίνονται.

Ε'. Εἶπειν αἱ γνώσεις, ὅπερ μανθανόμεν δότο ἀλλαζεῖ, αὔφορωσιν ἢ εἰς περάγματα διανοημάτων, ἢ εἰς περάγματα γεγονότα, θέλει εἶναι αὐτογκαῖον νὰ δείξωμεν ὡσαύτως τὰς χαρακτῆρας, διὰ τὸ ὄποιων νὰ δικείσωμεν τόσον εἰς τὸ σύνα, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἄλλο εἶδος, ποῖαι εἶναι φθελατότερον, ἢ ὀλιγώτερον δηποδεκτέαι, ἢ δηπορρίπτεαι, εἰς τὸ ὄποιον τότο σωίσαται ἡ πάλιγμήν κευτικὴ τέχνη· τέχνη αὐτογκαμοτέρα καὶ γητιμωτέρα δότο κάθε ἀλλι.

Σ', καὶ τελεσταῖον. Εἶπειν τὰ σφάλματα, ὅπερ μᾶς δημιακρώνει δότο τὸν ἀληθεῖαν, φρεέρχονται ἢ δότο τὸ νὰ μην κάριωμεν τελείως, ἢ δότο τὸ νὰ κάμιωμεν κακῶν χρῆσιν τὴ λογική, θέλει εἶναι χρεία νὰ εκθέσωμεν καὶ τὰ διάφορα αἴτια, ὅπερ μᾶς φέρειν εἰς τότο, καὶ τὰ μέσα, διὰ τὸ ὄποιων νὰ τὰ δηποθέγματα.

Εἰς τὸ δεύτερον Μέρος θέλομεν ἀρχῆσαι φρῶτον ἀπὸ μίαν σωμάτων ἔρδυναι φθέλητη τῆς ἀρχῆς, φύσεως, καὶ χρήσεως τοῦ λέξεων, ταῦτης εἰς τὸ μέσων, διὲ ἀνέγνυται καὶ δηποδείχνεται εἰς ἄλλας ἢ αληθεῖα.

B'. Αἴτιο

Β'. Απὸ τὰς λέξεις, ὅπερ εἶναι τὰ σύμβολα τῷ
ἐννοιῶν καὶ ἴδεων, θέλομέν μεταβῆναι εἰς τὰς φροντίσεις,
ὅπερ εἶναι αἱ δύφοροι συζύγεις τῷ λέξεων, διὰ τοῦ
ὅποιων ἐκφράζονται αἱ συζύγεις τῷ ἴδεων, ταῦτα εἴναι
αἱ κοίσεις, καὶ θέλομέν εἰχθέσθαι τὰ δύφορα εἰδότων,
καὶ τῶν χρῆσιν, ὅπερ πέπει νὰ κάμνωμεν εἰς αὐτάς.

Γ'. Απὸ τὰς φροντίσεις θέλομέν μεταβῆναι εἰς τὰς
ἔπιχειρίσεις, ταῦτα εἴναι τὰς συζύγεις, εἴτε ἐν σε-
ρᾶς τῷ φροντίσεων, διὸ ὡν ἐκφράζονται τὰ δυνοίμα-
τα, καὶ φηματίζονται αἱ δυνδεῖξεις, τῷ ὅποιων καὶ τό-
που θέλομέν εἰχθέσθαι τὰ δύφορα εἰδοῦ, καὶ τὰς κανό-
νας, ὅπερ πέπει νὰ φυλάττωμεν καὶ εἰς αὐτάς.

Δ'. Εἴπειδι συμβαίνει πολλάκις νὰ παχίζειν ἄλλοι
μὲ σοφίσματα, εἴτε ἐν συλλογισμούς κοντάς καὶ φύσεις,
διὰ νὰ αὐξανώσῃ τινὰ ἀλλίθειαν, καὶ νὰ απατήσῃ,
ἢ νὰ φέρει τεῖχος αἴροφυλάκτες, θέλομέν αὐτα-
λύψει αἰειβῶς τὰς πολυχιδεῖς ποικιλότητας τῷ σο-
φισμάτων, καὶ διὰ νὰ μην πίπτωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εἰς
αὐτά, καὶ διὰ νὰ τὰ αἰμβλημάτων, ὅπόταν μᾶς τὰ
φροτείνουν ἄλλοι.

Ε'. Εἴπειδι συμβαίνει φρόσέτι συχνάκις νὰ ἀμφι-
βάλλεται, ἢ νὰ αὐτιφάσκηται διπὸ τὰς ἄλλες ἢ ἀλή-
θεια, διπὸ τὸ ὅποιον τότο φροκύπτων ἔχεις καὶ λογο-
μαχία, θέλομέν δεῖξαι ποίας κανόνας πέπει νὰ φυ-
λάττωμεν εἰς ὅποιανδήποτε δύλεξιν, διὰ νὰ φαίνεται
ἡ ἀλήθεια μὲ ὅλην τινὰ λάμψιν τῆς.

Ϛ', καὶ τελεσταῖον. Εἴπειδι ακολυθεῖ πολλάκις νὰ
φωνερώσωμεν καὶ νὰ διπδεῖξωμεν εἰς ἄλλες χωρές ἔχει-
τες τὰς ἀληθείας, ὅπερ ἡμεῖς ιξεύρωμεν, θέλομέν
δεῖξαι ποία εἶναι η καλύτερα μέθοδος, ὅπερ πέπει
νὰ φυλάττωμεν καὶ εἰς τότο.